

မိချမ်းဝေ

လှိုင်းနှစ်ထပ် ပင်လယ်

(ကျေးဇူးစကားများ)

ပထမအကြိမ်းစာရေးသူ၏ ကျေးဇူးစကား

အမှာစာရေးသားချီးမြင့်တံ ဆရာမကြီးခင်နှင်းယု။

ဆလုံလူမျိုးတွေအကြောင်း မကြားခဏပြောပြလေ့ရှိတဲ့ ဦးလေး
ဦးစိုးမြင့်(ဆရာဂျာနယ် ကျော်ဦးချစ်မောင်ရဲ့ညီ။) ပတ္တမြားဖြစ်အောင်တိုက်တွန်းတဲ့
ကဗျာဆရာ(ကို)အောင်ဝေး။

ဆလုံလူမျိုးတွေအကြောင်းအစောဆုံးရေးခဲ့တဲ့သူတွေထဲက
တစ်ဦးဖြစ်တဲ့ဆရာ(ဦး)ကျော် စိုး(စိတ်ပညာ)ရဲ့ ဆလုံးရိုးရာ၊ ဆလုံစရိုက်စာအုပ်။

ဆလုံအကြောင်းလေ့လာရာမှာ အထောက်အကူရခဲ့တဲ့ Jacques Ivanoff
ရေးတဲ့ Moken Sea Gypsies of the Andaman Sea စာအုပ်။

ကိုသိမ်းစိုး(သီဟရတနာစာအုပ်တိုက်)တို့ရဲ့
ကျေးဇူးတွေကြောင့်ဖြစ်ပါတယ်။

လေးစားစွာ....

မိချမ်းဝေ

*

ဒုတိယအကြိမ် စာရေးသူ၏ ကျေးဇူးစကား

ဒီစာအုပ်ကို ဒုတိယအကြိမ်ထုတ်ဝေဖြစ်တော့....

ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေစဉ်က ကျေးဇူးတင်ရမည့်သူများနှင့်..

မြန်မာနိုင်ငံဖွားဆလုံ (ခေါ်)မော်ကင်းတိုင်းရင်းသားများစာအုပ်နှင့် ဆလုံ
(သို့မဟုတ်) မော်ကင်းအကြောင်း ရိုက်ထားတဲ့ ဗီဒီယိုအခွေကို
အစ်မလိုအပ်သလိုသုံးပါဟုပေးပို့လာတဲ့ ကိုယုနိုင် (ကဗျာဆရာ
နိုင်တာရာ)ကော့သောင်း။

ပထမအကြိမ်ထုတ်ဝေစဉ်ကမပါတဲ့ ယခုဒုတိယအကြိမ်တွင်
နောက်ဆက်တွဲဖော်ပြထား သည့်
ပင်လယ်ပျော်မော်ကင်း(သို့မဟုတ်)လှေအိမ်လူသားစာတမ်း ကို မြန်မာအင်္ဂလိပ်သို့
ဘာသာပြန်ဆိုပေးတဲ့ ဆရာကဲဆုသာ။

အဖုံးနှင့်အတွင်းပန်းချီပုံများရေးဆွဲပေးတဲ့ ဆရာမင်းသူရိန်။

အဖုံးနှင့် အတွင်းပန်းချီပုံများကို ဒီဇိုင်းပြုလုပ်ပေးတဲ့ ဆရာပြည်စိုး။

ကျွန်မ၏ စာဖတ်ပရိသတ်များကို.... ကျေးဇူးတင်ပါသည်။

လေးစားစွာ...

မိချမ်းဝေ

၂၀၊ ဇူလိုင်၊ ၂၀၁၃ ခုနှစ်။

*

(ဆရာမကြီးခင်နှင်းယုအမှာ)

မိချမ်းဝေက “လှိုင်းနှစ်ထပ်ပင်လယ်” အမည်ရှိ သူ၏ လုံးချင်းဝတ္ထုကို အမှာစာရေးပေးပါရန် ကျွန်မကို မေတ္တာရပ်ခံပါသည်။

ကျွန်မ အမှာစာရေးတတ်ပါ။ သို့သော် ကျွန်မ သူဝတ္ထုအတွက် အမှာစာရေးရန်ပြင်ဆင်နေ စဉ် မမမာ (လူထုဒေါ်အမာ) ၏ စကားကို ကြားယောင်မိပါသည်။

မမမာက တစ်ခါက ပြောဖူးသည်။

“မြန်မာပြည်မှာ အမှာစာမပါဘဲ စာအုပ်တွေ ထွက်လို့မရဘူးလား” ဟူ၍ မေးရင်း အမှာစာ ရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ မမမာမှာလည်း မကင်းရာမကင်းကြောင်း လူပုဂ္ဂိုလ်၊ ဘုန်းကြီးပုဂ္ဂိုလ်တွေနှင့် မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်းပါမကျန် ရင်းနှီးမှုဖြင့်ရေးပေးနေရသည်။

ကျွန်မစိတ်ထင်ပါသည်။ စာအုပ်များတွင် အမှာစာရေးခြင်းမှာ စာရေးသူသည် ပရိတ်သတ် မသိသေးသော ကလောင်သစ်တစ်ဦးဖြစ်၍ စာဖတ်ပရိသတ်နှင့် မိတ်ဆက်ပေးရန် ဝါရင့်ကလောင်ရှင် စာရေးဆရာက မိတ်ဆက်စာရေးပေးခြင်းသည် အမှာစာပင်ဖြစ်သည်ဟု ထင်ပါသည်။

ကလောင်သစ်မဟုတ်သော ကဗျာဆရာမောင်ခိုင်မာ၏ ကဗျာစာအုပ်တွင်တော့ ကျွန်မ အမှာစာရေးခဲ့ဖူးပါသည်။ ထိုအမှာစာသည် မိတ်ဆက်စာမဟုတ်၊ ကျွန်မ၏ ထင်မြင်ချက်သာ ဖြစ်သည်။ ကဗျာဆရာမောင်ခိုင်မာသည် စာဖတ်ပရိသတ်နှင့်မိတ်ဆက်ပေးရမည့် ကဗျာဆရာ ကလောင်သစ်မဟုတ်။ ရင့်ကျက်သောအတွေးအခေါ်ဖြင့် ကဗျာမြေပေါ်တွင် ခိုင်မာစာအခြေချပြီး သူဖြစ်သည်။

မိချမ်းဝေသည်လည်း ကလောင်သစ်တစ်ယောက်မဟုတ်။ ကျွန်မကို အမှာစာရေးခိုင်းချိန် မှာပင် စာပေနယ်တွင် သူအခြေကျနေပြီဖြစ်သည်။

ကျွန်မငယ်ငယ်က ဝတ္ထုတိုများသာ ရှုမဝ၊ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းနှင့် တခြားဂျာနယ်များတွင် ရေးသားခဲ့သည်။ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်ပင် မရေးတတ်သေး။ ၁၉၄၉ ခုနှစ်ကုန်လောက်မှာ ထုတ်ဝေသူ တစ်ယောက်က ဝတ္ထုရှည်ရေးခိုင်းပါသည်။ ကျွန်မက “နွေနှောင်းရွက်ကျန်” ဝတ္ထုကိုရေးလိုက်တော့ ထိုခေတ်လုံးချင်းဝတ္ထုများလောက်လည်း မရှည်ပါ။ စကောစက ဖြစ်နေသည်။ ထုတ်ဝေသူက လုံးချင်းအဖြစ် ထုတ်ဝေမည်ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်မသည် လုံးချင်းနယ်ပယ်တွင် ပထမဆုံး တိုးဝင်ရမည့်သူဖြစ်၍ စာရေးဆရာကြီး (ဦး) တက်တိုးထံ အမှာစာရေးဖို့ သွားရောက်တောင်းခံပါ သည်။ ဆရာကြီးက ရှော့ရှော့ရှူရှူ ရေးပေးပါသည်။

သို့သော်ထိုဝတ္ထုက ထွက်မလာ။ ထုတ်ဝေသူနှင့်ကျွန်မ စာမူခပြဿနာအတွက် မပြေလည်ပါ။ ကျွန်မက “နွေနှောင်းရွက်ကျန်” ဝတ္ထုအတွက် ထိုခေတ်က ဘွရုရေဒီယို ၆၀၀ တန်တစ်လုံး တောင်းပါသည်။ သူက စာမူခ ၂၀၀ ပဲပေးမည်ဟုဆိုပါသည်။ ထိုစဉ်က ရှုမဝ၊ မြဝတီများတွင် ကျွန်မဝတ္ထုတိုရေးလျှင် တစ်ပုဒ်ကို ၁၅၀ ရသည်။ တိုက်တံဆိပ်ရွှေဒင်္ဂါး ၅ မူးပြားတစ်ပြား ဝယ်၍ ရသည်။

ကျွန်မထုတ်ဝေသူနှင့် ပြဿနာမပြေလည်ဘဲ လိပ်ခဲတည်းလည်းဖြစ်နေဆဲ စာရေးဆရာ ကိုသန်းဆွေ ရောက်လာပါသည်။

“မစုမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေးပြီးရှိတယ်ဆို..ကျွန်တော့်ကိုပေးမလား၊ ကျွန်တော်ကြိုက်ရင် ရှုမဝ မှာသုံးမယ်...သဘောတူလား”

ကျွန်မသဘောတူပါသည်။ ယခင်ပေးထားသော စာမူကို ထုတ်ဝေသူထံမှ ပြန်လည်တောင်း ယူ၍ ကိုသန်းဆွေကို စာမူပေးလိုက်ပါသည်။ ၁၉၅၀ ခုနှစ်ကျော်လောက်မှ ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ပထမဆုံး ကျွန်မ၏ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထုရှည်အဖြစ် “နွေနှောင်းရွက်ကျန်” ပါလာပါသည်။ ထိုမှစ၍ မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထု ရှည်များရေးကာ လုံးချင်းဝတ္ထုသို့ တစ်ဆင့်တက်ရပါသည်။ သို့သော် “နွေနှောင်းရွက်ကျန်” ဝတ္ထု ထွက်လာသောအခါ ဆရာကြီးတက်တိုး အမှာစာ ပါမလာတော့ပါ။

လုံးချင်းမဟုတ်၍ ထင်ပါသည်။

ကျွန်မကတော့ ယခုတိုင် ဆရာကြီးတက်တိုးကို အားနာနေဆဲဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်မ၏ “ကြေးမုံရပ်သွင်” ဝတ္ထုကို ပေါင်းချုပ်၍ မာလာမြိုင်စာပေမှ ဆရာကြီးမင်းယုဝေထုတ်ဝေသောအခါ ဆရာကြီး ဦးမျိုးမင်းရေးသော အမှာစာမှာမူ မိတ်ဆက်စာမဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုတိုသဘောကို စိစစ်ဝေဖန် ၍ ပညာပေးသွားပါသည်။

မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ကဗျာစကားပြေ ရတု၊ ရကန်၊ အဲ၊ အန် သီချင်းများကို ရေးစပ်ဖို့ ရော၊ လေ့လာဖို့ကိုရော ဝါသနာထုံသော အမျိုးသမီးများဖြစ်သည်။

မြန်မာစာအရေးအသား ပေါ်လာပြီဖြစ်သော ပုဂံခေတ် ကျစွာမင်းကြီး (၅၆၁-၅၉၆)၏ သမီး တော် သံပျင်မင်းသမီးသည် ထိုခေတ်က စာပေကျမ်းဂန်တို့ကို လေ့လာလိုက်စားရာ၌ ထူးချွန် ထက်မြက်၍ ရဟန်းတော်တို့ကိုပင် စာပေပို့ချနိုင်သည်ဟု ဆိုသည်။ ရဟန်းနှင့်အမျိုးသမီး မတင့်တယ်၍ အလယ်တွင် တင်းတိမ် (ကန့်လန့်ကာ) ခြား၍ စာသင်ကြားပို့ချသည်ဟု မှတ်တမ်း များတွင် တွေ့ရှိရသည်။

အင်းဝခေတ်မှာလည်း သက္ကရာဇ် ၉၁၃၊ နရပတိစည်သူအမည်နှင့် နန်းတက်သော စစ်ကိုင်း စည်သူကျော်ထင်လက်ထက်တွင် ရခိုင်သူ မိညိုသည် နန်းတွင်းစာဆိုဖြစ်၍ အင်းဝသူ နန်းတွင်း မိဖြူနှင့် စာဆိုပြိုင်ဘက်များဖြစ်သည်။

အင်းဝမင်းခေါင်၏ သားတော်မင်းတရားကြီးနှင့် မရီးတော်စောမင်းလှတို့မှ ဖွားမြင်သော သားတော် သမီးတော်သုံးပါးတွင် အငယ်ဆုံးသမီးတော် ရွှေပြည့်ရှင်မယ် (၇၆၀-၈၁၀) သည် လင်္ကာရတုအဖွဲ့အနွဲ့တွင် ကျွမ်းကျင်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

အင်းဝဆင်ဖြူရှင် သီဟသူလက်ထက် ရွှေပြည့်ရှင်မယ်နှင့်ခေတ်ပြိုင်

ပေါ်ထွက်လာသော စစ်ကိုင်းမင်းသမီးအမည်တွင်သူ မယ်ထွား (၇၆၀ခန့်-၈၁၀ခန့်)
သည် မင်းတရားကြီး၏ စာဆိုတော် ဖြစ်သည်။

လင်းဇင်းမင်းသမီး (၇၆၀ခန့်-၈၁၀ခန့်) သည်လည်း မယ်ထွား
(၇၆၀ခန့်-၈၁၀ခန့်) တို့နှင့် ခေတ်ပြိုင်စာဆိုဟုဆိုသော်လည်း ထင်ထင်ရှားရှား
မရှိလှပေ။

အင်းဝတွင် အမျိုးသမီးစာဆိုတို့ ပေါ်ထွက်နေချိန်တွင်
ဟံသာဝတီရွှေနန်းရှင် ဘုရင့်နောင် နှင့် တပယင်းစတုဂါမဏိ၏ သမီး ရှင်ထွေးလှတို့
သင့်မြတ်၍ မွေးဖွားသော ရာဇဓာတုကလျာ (၉၂၁-၉၆၄)
အိမ်ရှေ့မင်းသမီးသည်လည်း ကဗျာစာဆိုရာ၌ ကျွမ်းကျင်သည်ဆိုသော်လည်း
ရာဇဓာတု ကလျာစပ်ဆိုသော အဖွဲ့အနွဲ့များကို ကျွန်မကြိုးစားမှုလို၍ လားမသိ။
မတွေ့ရှိပါ။

ရဝေရှင်ထွေး (၉၃၀-၉၈၀) သည်
တောင်ငူခေတ်အမျိုးသမီးစာဆိုတော်ဖြစ်၍ တောင်ငူမင်း ၏
ကိုယ်လုပ်တော်ဖြစ်သည်။ အနောက်ဘက်လွန်မင်းတရားကြီး
တောင်ငူကိုသိမ်းယူပြီးမှ အင်းဝကို ခေါ်ဆောင်သွားရာတွင်
အင်းဝနန်းတွင်းစာဆိုအဖြစ် ကျော်ကြားကာ အန်ချင်းအဖွဲ့ကို ပြောင်
မြောက်အောင်ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့သော အမျိုးသမီးဖြစ်သည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်ပထမပိုင်းတွင် ငစဉ်ကူးမိဖုရားကြီး ရှင်မင်း
(၁၁၀၀ခန့်-၁၁၄၃)သည် ရတုတေးထပ် လေးဆစ်ကဗျာတို့ကို ဖွဲ့ဆိုရာ၌
အောင်မြင်ကျော်ကြား၍ တေးထပ်ရေးရာ၌ လည်း ထင်ရှားသည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ် ဒုတိယပိုင်းတွင်မူ အမျိုးသမီးစာဆိုတော်များ
ပေါ်ထွန်းလာသည့်အနက် မယ်ခွေ(၁၁၅၀ခန့်-၁၂၂၀ခန့်) သည် ကျော်ကြားသော
စာဆိုတော်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ၁၂ လ ရာသီဘွဲ့၊ အဲချင်းများကို

မယ်ခွေစပ်ဆိုရာ၌ အဖွဲ့အနွဲ့စေ့စပ်၍ လှပပျော့ပျောင်းသော စကားလုံး များကို ရွေးချယ်သီကုံးတတ်ရာ တခြားသူများရေးသော ၁၂လရာသီဘွဲ့များထက် ထူးခြားကောင်းမွန်သည်ဟု မှတ်တမ်းများကဆိုသည်။ ငိုချင်းကို မယ်ခွေက စတင်စပ်ဆိုသည်။

ကုန်းဘောင်ခေတ်ဒုတိယပိုင်းတွင် အထူးထင်ရှားသူ အမျိုးသမီးစာဆိုကမူ အနောက်နန်းမ တော် မမြကလေး (၁၁၇၁-၁၂၀၇) ဖြစ်သည်။ လင်္ကာရတုတို့ထက် မမြကလေးသည် တူရိယာတို့ နှင့် တွဲဖက်သီဆိုနိုင်သော ပတ်ပျိုးတေးထပ်များကို အဖွဲ့အနွဲ့အစပ်အဆို ကောင်းသည်။ သူ၏ လှပ ပြေနွဲ့၍ နှလုံးသားခံစားချက်ဖြင့် ရေးသားအပ်သော ပတ်ပျိုးများမှာ ယခုထက်တိုင် မဟာဂီတတွင် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ခေတ် သီချင်းကြီးလောကတွင်လည်းကောင်း ထင်ရှားစွာနေရာယူလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် မောင်တော်ဘုရားအမျက်သင့်၍ ကွပ်မျက်လုဆဲဆဲ ထောင်ထဲတွင် စပ်ဆို သွားသော “လောကဓံရှစ်ပါး ဘုရားဟောရာ” အစချီသောတေးထပ်မှာ သေမင်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ရင်ဆိုင် ရဲသော အမျိုးသမီးစာဆိုတော်တစ်ယောက်၏ သတ္တိကို ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့လေသည်။

နန်းမတော်မမြလေး၏ သမီးတော် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် (၁၁၉၅-၁၂၇၃) သည်လည်း ကုန်း ဘောင်ခေတ်ဒုတိယပိုင်း စာဆိုသမိုင်းတွင် စမော်ကွန်းတင်ရစ်သူ ဖြစ်သည်။

မိခင်သွေးပါ ပါခဲ့သည်မှန်သော်လည်း သူသည် ထွင်ဉာဏ်ရှိသော စာဆိုဖြစ်သည်။

လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ကို သာယာဝတီမင်းနှင့် မိဖုရားမမြကလေးတို့မှ ဖွားမြင်ခဲ့၍ ၁၁ နှစ်သမီး တွင် မိခင်ကွပ်မျက်ခံရသည်။ အိမ်ရှေ့စံကနောင်မင်းသားနှင့်လက်ထပ်ပြီးနောက် ရတု၊ လေးဆစ်၊ တေးထပ်တို့ကို စပ်ဆိုရုံမက ထိုခေတ်က မပေါ်သေးသော ဘောလယ်ဟူသည့် တေးသီချင်းအဖွဲ့

အနွဲ့ကို အသစ်တီထွင်ခဲ့ဖွဲ့နွဲ့ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဘောလယ်ကိုစပ်ဆိုရာတွင်သာ အောင်မြင်ကျော် ကြားသည်မဟုတ်။ ယခင်က အမျိုးသမီးနန်းတွင်းစာဆိုများ မရေးသေးသော ပြဇာတ်များကို လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် စတင်ရေးသားခဲ့သည်။ ဣန္ဒာဝံသနှင့် ဝိဇယကာရီပြဇာတ်မှာ ထင်ရှားခဲ့သည်။ အချို့ပညာရှင်များ မှတ်တမ်းအရ လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် စပ်ဆိုခြင်းမပြုမီကပင် ဘောလယ်သီချင်း အဖွဲ့အနွဲ့သည် ရှိပြီးဖြစ်ခဲ့သည်။

နန်းတွင်းအမျိုးသမီးစာဆိုများသည် ရှေးခေတ်ဧကရာဇ် ပဒေသရာဇ်ခေတ် နန်းတွင်း ကြီး ပြင်းလာကြသူများဖြစ်၍ နန်းတွင်းနန်းဟန်များသာ သူတို့ကဗျာစာပေများတွင် လွှမ်းမိုးလျက်ရှိသည် ဟု ဆိုနိုင်သော်လည်း လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်ကတော့ တစ်ဘာသာထူးသည်။ မိခင်ဖြစ်သူ နန်းမတော် မမြလေးသည် မဟာဆီမဟာသွေးမဟုတ်။ ဟင်္သာတသူဖြစ်သည်။ မြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဓလေ့ရေမြေ သဘာဝ တို့ကို သမီးလေးအား ငယ်စဉ်က ပြောပြခဲ့ပုံရသည်။ ရပ်သုံးရွာသုံးစကားလုံးများကိုလည်း ပြောပြခဲ့သည်ထင်သည်။

လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင် အိမ်ရှေ့မိဖုရားသည် သားတော်ထန်းတပင်မင်းသားကို မွေးဖွားလာ သောအခါ သူ့သားတော်ကို ချောသိပ်ရန် “ရေယမုန်” ပတ်ပျိုးကို ကိုယ်တိုင်ဖွဲ့ဆိုခဲ့သည်။ “ရေယမုန်”ပတ်ပျိုးသည် အလွန်လှသော ကလေးချောသီချင်း ဖြစ်သည်။

“ရေပတ်လည်ဝိုင်းသော သောင်ခြေသို့ ငှက်လိမ္မာလေးကို မယ်တော်ဘုရား စေခိုင်းလိုက်မယ် သားတော်လေးအတွက် ရွှေရောင်ငွေရောင်ရှိသော ငါးလေးများကို ရွှေဘုံဘွား သားလေးအတွက် ချိုချိုသာသာ တောင်းယူခဲ့ပါ”

ဆို၍ စတင်ဖွဲ့နွဲ့ပြီး မြစ်ဝကျွန်းပေါ်၏ သဘာဝ အလှကို ဆက်လက်ဖော်ပြသည်။

“ရေပေါ်မှာ တွားသွားနေသည့် ကနွန်းနွယ်များကို ဝင်လုဆဲ ဒေါင်းဖန်ဝါနေမင်းကြီး ရောင်စုံခြယ်ထားသည်ကိုကြည့်ပါ။ သားတော်မောင် ငြီးငွေ့မှုပြေအောင် လှပလှပါသည်”

ထိုအဖွဲ့အနွဲ့များအပြီးတွင် အငိုသန်သောသားတော်ကို ခြောက်၍ သိပ်သောစကားလုံးမှာ ရပ်သုံးရွာသုံးစကားလုံးများဖြစ်သည်။

“အို..တိတ်ပါကွယ် ကြောင်ညိုပါးရယ် ကိုက်တတ်လှတယ်”

“အရပ်ထဲမှာ ကလေးများငိုလျှင် မငိုပါနဲ့ ကြောင်ကြီးလာပြီး ကိုက်တော့မယ်” ဟု မိခင်များ က ဆိုလေ့ရှိသည်။

နန်းတော်ပေါ်မှာကြီး၍ အိမ်ရှေ့မိဖုရားဖြစ်ခဲ့သော်လည်း လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်သည် ရပ်သုံးရွာ သုံး စကားလုံးများကို နန်းတွင်းသို့သယ်ယူ၍ တော်ဝင်အောင် သုံးနှုန်းခဲ့သည်။

နန်းမတော်မမြကလေးနှင့် လှိုင်ထိပ်ခေါင်တင်တို့မတိုင်ခင် ကုန်းဘောင်ခေတ်ဒုတိယပိုင်း တွင် ထင်ရှားသော အမျိုးသမီးစာဆိုတစ်ဦးမှာ ခင်ဆုံ (၁၁၅၀-၁၂၂၀) ဖြစ်သည်။ မင်းကြီးကတော် ခင်ဆုံအဖြစ် အမည်ကျော်ကြား၍ တေးထပ်၊ ပတ်ပျိုး၊ သီချင်းခန့်တို့ကို ရေးသားစီကုံးနိုင်၍ အများက ကြိုက်နှစ်သက်သောကြောင့် ရွှေဘိုမင်းကိုယ်တိုင်မြှောက်စားကာ “ကွပ်ရွာ” ကို စားစေသည်။ ထိုအမျိုးသမီးကြီးသည် ဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်မှသည် မင်းတုန်းမင်းအထိ မင်းငါးဆက်ကို သိမိကာ အမှုထမ်းသက်ရှည်သော အမျိုးသမီးစာဆိုဖြစ်သည်။

သီပေါမင်းပါတော်မူပြီးနောက် အင်္ဂလိပ်လက်အောက်တွင် ပထမဆုံးအမျိုးသမီး သတင်းစာ ဆရာမကြီးမှာ အင်ဒီပင်းဒင့်ဒေါ်စန်း ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်ရေးရရှိရေး၊ ဇာတိမာန်တက်ကြွရေးနှင့် အင်္ဂလိပ်တို့၏ ဖိနှိချုပ်ချယ်မှုများကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့တက်တက်ကြွကြွ ရေးသားဖော်ပြသော အမျိုးသမီး

သတင်းစာဆရာမဖြစ်သည်။ အင်္ဂလိပ်ခေတ်မှာတော့ မြန်မာအမျိုးသမီးများသည် ကဗျာ၊ လင်္ကာ၊ ရတု တို့ထက် စကားပြေအရေးအသားကို ပိုမိုအားပြု ရေးသားလာကြသည်။

ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေး (၁၉၄၀-၁၉၈၁) ကိုမူ ကျွန်မတို့ ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းတွင် သူ၏ ဝတ္ထုများကို စတင်ဖတ်ရှုခဲ့ရသည်။ ကုန်းဘောင်ခေတ် နောက်ဆုံးဘုရင်သမိုင်းကို အနောက်တိုင်းသမိုင်းဆရာ တို့နှင့် မြန်မာအမျိုးသား သမိုင်းဆရာများ ရေးသည်ကိုသာ ဖတ်ကြရသည်။ ဒဂုန်ခင်ခင်လေးသည် “စာဆိုတော်” ဝတ္ထုရှည်ကြီးရေးကာ ကုန်းဘောင်ခေတ်၏ နောက်ဆုံးအခြေအနေကို ရေးသားခဲ့၍ ကျွန်မတို့အတွက် အထောက်အထားများစွာ ရခဲ့ပါသည်။

အံ့ဩစရာကောင်းသည်က ထိုခေတ်တွင် ဒဂုန်မဂ္ဂဇင်းမှာ “မှော်ဆရာမှတ်တမ်း” ရေးသူ ကိုကိုလေးဆို၍ ပါလာရာ ကျွန်မတို့စောင့်ဖတ်ကြည့်ရသည်။ ပယောဂ၊ စုန်း၊ တစ္ဆေတို့ကို အထက် လမ်းနည်းနှင့် ကုသသွားပုံကို ဆေးနည်းကအစ ရေးသားဖော်ပြခဲ့သည်။ စာရေးဆရာ ကိုကိုလေး ဆိုသည်မှာ ဒဂုန်ခင်ခင်လေးဖြစ်ကြောင်း နောက်မှသိရသည်။

သူသည် ဂုဏ်နိမ့်သူ၊ ဂုဏ်မြင့်သူ၊ ရည်းစားဓားပြ စသောဝတ္ထုများကို ရေးသားခဲ့ရာ ကျွန်မ တို့သည် အင်္ဂလိပ်စာမတတ်ခင်က မြန်မာဝတ္ထုဟုပင် ထင်ရလောက်အောင် ဒဂုန်ခင်ခင်လေးသည် နိုင်ငံခြားဝတ္ထုများကို မြန်မာမှုပြုနိုင်သူဖြစ်သည်။

စစ်ကြီးပြီးခါနီး စာအုပ်တိုက်ထူထောင်ကာ စာအုပ်များထုတ်ဝေခဲ့သည်။

စစ်မဖြစ်ခင် (၁၃၀၀) ပြည့်အရေးတော်ပုံ မတိုင်ခင်ကတည်းက ဂန္တလောကခေတ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ခင်စောမူ၊ မြမဇ္ဈ (ယခု လူထုဒေါ်အမာ)၊ ခြင်းကြားကြီးအမ်အေဒေါ်အုံး စသည့် ကျောင်းသူစာရေးဆရာများ

ပေါ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်ကမူ နဂါးနီစာအုပ်တိုက်ခေတ်တွင်
ဘာသာပြန်ဝတ္ထုများနှင့် ကျော်ကြားလာသူ ဖြစ်သည်။ သူရေးသော
ဖက်ဆစ်ဆန့်ကျင်ရေး “လူမုန်တိုင်း” ဘာသာပြန်ဝတ္ထုကို ကျွန်မ ယခုထိ သတိရ
အောက်မေ့နေသည်။

ဂျာနယ်ကျော်မမလေးကတော့ ဂျာနယ်ကျော်နှင့်အထူးထင်ရှားလာသော
အမျိုးသမီးစာရေး ဆရာ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

လူထုဒေါ်အမာနှင့်အတူ မြန်မာပြည်အထက်ပိုင်းမှ
ခေတ်ပြိုင်ကျော်ကြားသော ရွှေမန်းသူ အမျိုးသမီးစာရေးဆရာများမှာ အမ်လေ
မအုံး၊ ဒေါ်မာလာတို့ ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဒဂုန်ခင်လေး၊ လူထုဒေါ်အမာ၊ ဂျာနယ်ကျော်မမလေး စသော
အမျိုးသမီးစာရေးဆရာ မကြီးများသည် စာပေသက်သက်မဟုတ် ထုတ်ဝေသူ
အယ်ဒီတာတာဝန်များကိုပါ ထမ်းဆောင်ကြသူများဖြစ်သည်။ ဒေါ်ခင်မျိုးချစ်ကတော့
အင်္ဂလိပ်လိုထုတ်ဝေသော ဂါးဒီးယန်းသတင်းစာတွင် အယ်ဒီတာလုပ်သည်။

ဒေါ်ဒဂုန်ခင်ခင်လေးသည် သူကိုယ်တိုင် စာရေးရုံမက စစ်ပြီးခေတ်
ဗမာ့ခေတ် သတင်းစာ နှင့်တွဲ၍ ယုဝတီဂျာနယ်ကို ထုတ်ဝေသည်။ ထိုဂျာနယ်မှာ
အမျိုးသမီးကလောင်သစ်များကို စင်တင်ပေး၍ အများအပြား မွေးထုတ်ပေးသော
စာပေမိခင်ကြီးဟုဆိုလျှင် မမှားပါ။

ထိုအချိန်မှာ စောမုံညင်းနှင့်ကြည်ဦးတို့သည် စာပေနယ်မှာ
နေရာယူနှင့်ကြပြီးဖြစ်သည်။

တိုင်းရင်းမေဂျာနယ်ကလည်း အမျိုးသမီးကလောင်သစ်များကို
မွေးထုတ်ပေးပြန်ရာ ယခု စာပေစင်မြင့်တွင် နေရာယူထားသော တိုင်းရင်းမေခင်နှင့်
မိုးမိုး (အင်းလျား) မလေးလုံ၊ ကြူကြူ သင်း၊ တိုင်းရင်းမေ မမြင့်နွယ်၊ မြင်းခြံ မြသီဂီ

စသည်တို့ ပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

တစ်ဖန် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းမှလည်း ကြည်အေး၊ ခင်ဆွေဦး၊ ရှုမဝစိန်စိန်၊ ရှုမဝမြမြစိန်၊ ဂျူး စသည့် စာရေးဆရာများကို မွေးထုတ်ပေးပါသည်။ မြဝတီမဂ္ဂဇင်းတွင် မမြတ်လေး (ပဲခူးသိန်းသိန်း-ယခင် ကလောင်အမည်) ကြွယ်ကြွယ်၊ မဝင်းမြင့် စသည့် အမျိုးသမီးများ ထင်ရှားလာခဲ့ပြန်သည်။

စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးသည် အသွင်တစ်မျိုးပြောင်း၍ ထုတ်ဝေသူက စာရေးဆရာကို ငွေပေး စာချုပ်ချုပ်ဆို၍ တစ်နှစ် ဘယ်နှစ်အုပ် စသဖြင့် ချုပ်ဆိုထုတ်ဝေကြပြန်သည်။

ရွှေသမင်တိုက်မှ နေနွယ်ဇင်မြင့်၊ လမင်းမိုမို၊ စောပြည့်ချမ်းသာ၊ မိကိုဇူးဇင်နှင့် လုံးချင်းရေး ကလောင်သစ်များ ထွက်လာသည်။

ကမ္ဘာ့စာပေကလည်း ကလျာ (ဝိဇ္ဇာ/သိပ္ပံ)၊ မအေးလေး၊ တက္ကသိုလ်ခင်သီတာထွန်း စသော ကလောင်သစ်များကို စတင်တင်ပေးခဲ့သည်။ ရွှေကူမေနှင့်၊ မစန္ဒာနှင့် နုနုရည် (အင်းဝ)၊ ဝင်းဝင်းမြင့်(နန်းတော်ရှေ့)၊ မဝင့် (မြစ်ငယ်)၊ ငြိမ်း (ရွှေလီ)၊ မေမောင်၊ ယဉ်ယဉ်နု (မန္တလေး)တို့က တော့ ထိုစာပေတိုက်များမှ ထွက်ရှိသော စာရေးဆရာများ မဟုတ်ကြပေ။ ဆေးတက္ကသိုလ်နယ်က လည်း ခင်ပန်းနှင့်၊ ရှင်မိုး၊ လွန်းထားထား၊ မိုမို (ဆေးတက္ကသိုလ်)၊ ပုဏ္ဏမီ စသည်တို့ စာပေနယ်ကို ဝင်ရောက်လာကြသည်။

၂၀ ရာစုနှစ်ကုန်လုနီးတွင် ထွက်ပေါ်လာသော အမျိုးသမီးစာရေးဆရာများမှာ သန်းမြင့် အောင်၊ မိချမ်းဝေ၊ မဦး၊ ကြည်သန့်စင်နှင့် အိုမာဆမ်မတို့ဖြစ်သည်။

အထက်ပါအမျိုးသမီး စာရေးဆရာများ သမိုင်းအတိုချုပ်မှာ လက်လှမ်းမီသလောက် ကျွန်မ တင်ပြရခြင်းဖြစ်သည်။ အမြောက်အမြား ကျန်ရှိပါဦးမည်။ သီးသန့်စာအုပ်တစ်အုပ်ပင် ပြုစုနိုင် လောက်အောင် များပါသည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ မြန်မာအမျိုးသမီးတို့၏ သွေးတွင် စာပေပိုင်းသည် ရှေးပုဂံခေတ်မှသည် မျက်မှောက်ခေတ်အထိ ဝင်ရောက်ကိန်းအောင်းလျက်ရှိသည်မှာ ထင်ရှားသည်။ စကားပြေတွင် မက ကဗျာရေးသားရာတွင်လည်း အမျိုးသမီးများ ပါဝင်လာကြသည်။

ထိုအမျိုးသမီးစာရေးဆရာများသည် မိမိတို့မြင်သော လောကကို မိမိတို့ကြိုက်နှစ်သက်ရာ ရှုထောင့်မှချဉ်းကပ်၍ မိမိတို့အမြင်ကို ကိုယ့်ကိုယ်ပိုင်ဟန်နှင့် ရေးသားဖော်ထုတ်ကြသည်။

ထိုမတူသော ဟန်၊ ခံယူချက်၊ အတွေးအခေါ်တို့ကို ဖတ်ရှုရသည်ကိုက အရသာစုသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

မိချမ်းဝေသည်လည်း ၂၀ ရာစုကုန်ခါနီး တွင် မြန်မာစာပေလောကကို ဝင်ရောက်လာသူဖြစ် သည်။ အမျိုးသမီး စာရေးဆရာများသည် ပင်လယ်ဒေသသို့ အရောက်အပေါက်နည်း၍ သူတို့၏ ဝတ္ထုစာပေတွင် ပင်လယ်အကြောင်း မရှိသလောက်နည်းသည်။

အမျိုးသားစာဆိုများတွင်မူ ရေလုပ်သားများအကြောင်းကို ကြယ်နီက သရုပ်ဖော်၍ ပင်လယ်အကြောင်းကို ဆောင်းဝင်းလတ်နှင့် စိုးဘားဒိုင်တို့ ရေးသားသည်ကို ကျွန်မဖတ်ရှုရဖူး သည်။ မိချမ်းဝေက ပင်လယ်ပျော်တို့ဒေသသို့ ဆရာမအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရင်း သူတွေ့ထိ သောလောကကို သူ တင်ပြခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အမျိုးသမီးများရေးရိုးရေးစဉ်မှ တစ်ဘာသာ ခွဲထွက်လာခဲ့သည်။

ကျွန် ပြောခဲ့ဖူးပါသည်။ စာရေးသာမှာ အာရုံခံစားရာ ဌာနခြောက်ခုရှိ၍ ထိုအာရုံနှင့်ပတ် ဝန်းကျင်ထိတွေ့သောအခါ အတွေ့ကြောင့် ကျွန်မတို့ရင်မှာ ခံစားမှုဖြစ်လာပါသည်။ (တရားစကား နှင့်ဆိုသော် ဖဿပစ္စယာဝေဒနာ ဖြစ်သည်) ထိုခံစားမှုကို ကျွန်မတို့ စာရေးဆရာတွေ တင်ပြကြ ခြင်းဖြစ်သည်။ လူတိုင်းလိုလို

ခံစားမှုရှိတတ်သော်လည်း မတင်ပြတတ်။ တင်ပြမှုအတတ်ပညာကို မတတ်၍ စာရေးဆရာ မဖြစ်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။

“လှိုင်းနှစ်ထပ်ပင်လယ်” ဝတ္ထုသည် ဆလုံလူပျိုကလေး ဆန်ဒီနှင့် ဆလုံအပျိုမ မီနိုင်းတို့၏ အချစ်ဝတ္ထုဖြစ်သည်။

သို့သော် လူသားတို့သည် အချစ်နှင့်မကင်း၍ လူဖြစ်လာရသော်လည်း အချစ်တစ်ခုတည်း အတွက် လူဖြစ်လာရခြင်း မဟုတ်ပေ။ အချစ်ကိုမှီ၍ ပြဿနာအရပ်ရပ်ကို ရင်ဆိုင်ကြရသည်။

သူတို့သည် လူ့ဘဝရှင်သန်နိုင်ဖို့အတွက် အမျိုးမျိုးကြိုးစားကြသည်။ သတ္တိနှင့်အကြောက် တရားတို့သည် လူသားတို့ဗီဇတွင် ပါဝင်လာကြသည်။ ထိုအကြောက်တရားကြောင့် ကိုးကွယ်အား ထားရာကို ရှာဖွေရင်း အယူဝါဒ ဖြစ်လာကြသည်။

ဆလုံမှာလည်း ဆလုံအလျှောက် သူအသက်ရှင်နေထိုင်နိုင်မှုအတွက် ကြိုးစားရသော စွန့် စားခန်းများ၊ ပင်လယ်မှာကျက်စားသူတို့ပီပီ ပင်လယ်အန္တရာယ်ကို ရင်ဆိုင်ရာ၌ ကိုယ့်ပင်ကိုယ် သတ္တိအပြင် ကိုးကွယ်အားထားရာရှာသော အယူဝါဒများ ရှိလာရသည်။ ရိုးရာအစွဲအလမ်းများမှာ နစ်မွန်းရင်း ပင်လယ်ကိုမှီ၍ အသက်မွေးကြရသည်။ ဆလုံထဲမှာ လူရိုးလူကောင်းရှိသလို နတ်ဆရာ၊ မှော်ဆရာယောင်ဆောင်၍ ဆလုံလူရိုးတို့ကို လှည့်စားကုသနေသော ဆရာတု၊ ဆရာ ယောင်များရှိကြသည်။ ယဉ်ကျေးသည်ဆိုသော ကျွန်မတို့မြို့များတွင်ပင် ပယောဂဆရာအတု အယောင် ရှိကြသည်။

ဆလုံတို့သေလျှင် လူမရှိသောကျွန်းမှာ လင့်စင်ထိုး၍ လူသေကိုခေါင်းထဲထည့်ကာ လင့်စင် ပေါ်တင်ထားရသည်။ ဒါ ဆလုံတို့၏ ဓလေ့ထုံးစံ ဖြစ်သည်။

မိချမ်းဝေသည် အထက်ကဖော်ပြသည့်အတိုင်း

ပင်လယ်ပျော်ဆလုံလူမျိုးတို့၏ စရိုက်၊ လူနေမှုအဆင့်အတန်း၊ ဓလေ့ထုံးစံ၊ ကိုးကွယ်ယုံကြည်မှုနှင့် သက်မွေးမှုတို့ကို ဆန်ဒီနှင့်မီနိုင်းကို အခြေခံ၍ ဇာတ်အိမ်ဖွဲ့ကာတင်ပြသွားရင်း စာဖတ်ပရိသတ်ကို ပင်လယ်ဆိုင်ရာ ဗဟုသုတပေး သွားပါသည်။

များသောအားဖြင့် မြို့ပြသည် ရှုပ်ထွေးမွန်းကျပ်၍ ဘဝရပ်တည်နိုင်ရေးအတွက် အမျိုးမျိုး တိုက်ပွဲဝင်နေကြရသည်ကို မြို့ပြသဘာဝ အဖြစ် စာရေးဆရာများ သရုပ်ဖော်ပြသည်။

မိချမ်းဝေ၏ “လှိုင်းနှစ်ထပ်ပင်လယ်” ဝတ္ထုတွင်လည်း မြို့ပြနှင့်ဝေးရာ ပင်လယ်ရေဝိုင်းသည့် ကျွန်းများတွင်နေထိုင်သည့် လူသည်လည်း သူ့ဘဝရပ်တည်ရှင်သန်ရေးအတွက် သဘာဝ ဘေးဒဏ်၊ မိမိထက်အင်အားကြီးသော ရေသတ္တဝါ၊ လူ လူချင်းတိုက်ခိုက်နေရသည်ကို ဖော်ပြထားသည်။ ထိုအကြောင်းကိုဖတ်ရတော့လည်း ရုပ်နာမ်နှစ်ခုပေါင်း၍ ဘဝဖြစ်လာကတည်းက ဒုက္ခကြီး ပါပဲလားဟူသော တရားဆင်ခြင်စရာ ဖြစ်လာပါသည်။ စာရေးဆရာ ဂျက်လန်ဒန်ကိုလည်း သတိရ သည်။ နှင်းခဲနေသော အေးစက်သည့်နေရာမှာလည်း လူသည် ဘဝရှင်သန်ရေးအတွက် လူလူချင်း၊ သားရဲတိရစ္ဆာန် ဝံပုလွေအစရှိသည်တို့နှင့် တိုက်ခိုက်နေရပုံကို သူ့ဝတ္ထုများတွင် သရုပ်ဖော်ထား သည်။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ၊ မြန်မာနိုင်ငံတော်သည် တိုင်းရင်းသားလူမျိုး ၁၃၅ မျိုးနှင့်ဖွဲ့စည်းထားအပ် သော ပြည်ထောင်စုဖြစ်သည်။ ဆလုံတို့တွင်မက တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတိုင်းမှာ ရိုးရာကိုးကွယ်မှု ဓလေ့ထုံးစံ အသီးသီးရှိကြသည်။ ကျွန်မငယ်စဉ်က နာဂတောင်ကိုရောက်သွားတော့လည်း နာဂတို့ ၏ ယဉ်ကျေးမှုဓလေ့ထုံးစံ၊ ကိုးကွယ်မှု၊ အသက်မွေးမှုတို့ကို ရေးသားဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

မြန်မာပြည်မှာ အမျိုးသားရော အမျိုးသမီးရော စာရေးဆရာများ

စုစုပေါင်းလျှင် ၁၃၅ ယောက် မကပါ။ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစုများထံသို့ ကျွန်မတို့တစ်ယောက်စီ သွားရောက်ခါ သူတို့ထံ မှ အတုခိုးရယူစရာရှိသလို ကျွန်မတို့ကပေး၍ ပြုပြင်စရာလည်း ရှိပါသည်။ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပေး အယူဖလှယ်၍ ရင်းရင်းနှီးနှီးလေ့လာနိုင်ပါလျှင် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံရှိ တိုင်းရင်းသားများကို အထူးစည်းရုံးနေဖို့ပင် မလိုတော့အောင် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးမည်ဖြစ်ပါသည်။

ချမ်းမြေ့ရွှင်လန်းပါစေ

ခင်နှင်းယု

၁၄၊ ဇွန်၊ ၂၀၀၁ ခုနှစ်

*

အခန်း (၁)

လှိုင်းနှစ်ထပ်ပင်လယ်

တောဝက်သားရေဖြင့် ကျက်ထားသော လုံးထွင်းဗုံတိုကလေး၏ မျက်နှာပြင်ပေါ်သို့ ပါးတင်အပ်မိသည့်ခဏ မော်ကင်းဆလုံလူပျိုကလေး “ဆန်ဒီ” ၏ ရင်တွင်းတစ်နေရာဆီသို့ ခံစားမှုအသစ်တို့ တိုးညှင်းပွတ်ရှု စီးဆင်းသွားလေသည်။

ဝေးလွင့်လိပ်ပြာ ဘယ်မှာလဲ။

သူ့ရဲ့ ဝေးလွင့်လိပ်ပြာ ဘယ်မှာလဲ။

တောင်ပံတဖျတ်ဖျတ်ရမ်းခါသံမှမကြား၊ တောအုပ်ဆီ သို့ ဖြတ်သန်းပြီး လေကိုဆန်၍ ပျံ့ပြဲထင်ရဲ့၊ ဘယ်ဆီပြေးပုန်းလေပြီ မသိ။

မနွေတုန်းဆီက....

မနွေညတုန်းကတော့ ဆန်ဒီသည် မူးယစ်ရီဝေခြင်းတွေ ပြည့်အိုင်နေသော ဦးခေါင်းကိုယိမ်း ခါလျက် ဗုံတိုကလေးကို မြူးကြွသွက်လက်စွာ ပုတ်နှိုးတီးခတ်ခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ရာသော အာသီ သကြောင့်

လက်ချောင်းများမှတစ်ဆင့် အနုရသသံစဉ်တို့ ဗုံတိုမျက်နှာပြင်တစ်လျှောက်
ပြေးလွှား ခုန်ပေါက် စီးဆင်းသွားသည်။ ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မီးပုံပွဲမှ
မီးညွန့်မီးစွယ်တို့က ညအလှကို အားကူဖြည့်တင်း အဖော်အသင်းလုပ်နေကြဆဲ။

ဟော...

ဝန်းကျင်မှတော့ ဖြစ်တည်မှုနှင့်ဆန့်ကျင်လျက်
ချွတ်နင်းဝင်ရောက်လာသော လရောင်က တိတ်ဆိတ်တိုးတိမ်စွာ
လေနှင်တိမ်ညိုဆုပ်တို့ ပျင်းရိတွန့်ဆုတ် မလှုပ်တလှုပ် ခရီးနှင့်ခိုက်
မာန်စွယ်ကျိုးနေသည့် လှိုင်းခြေပေါင်ကျိုးကတော့ သောင်ကမ်းစပ်မှာ
သာသာနေ့နေ့ ဖျော့ဖျော့ဖြေဖြေ အမောဖြေနေလေသည်။

ဝေး...ဟေး...ဟေး

လူစုလူဝေးကြီး၏ ညာသံပေးဟစ်အော်မှုကြောင့် ရေငန်ကြိုက်
သစ်ပင်တွေပေါ်မှာ အိပ်တန်းပြန်နေသည့် ငှက်တချို့ လန့်ပျံထွက်ပြေးသွားကြသည်။
ဝါးလက်ခုပ်၊ ပုလွေ၊ ဗုံတို သုံးမျိုး ပေါင်းစပ်ထားသော ဆလုံရိုးရာ ဂီတသံက
မြူးမြူးကြွကြွ သွက်သွက်နှင်နှင်။ စည်းချက်ရေယဉ်ကြောတွင်
ဝင်းမွတ်မွတ်နုစင်စင်မျက်နှာကလေးနှင့် လိုက်ဖက်သော လက်ချောင်းတို့၏
အကွေ့အဝိုက်၊ အမြောက်အချီ၊ ခြေချောင်းတို့၏ အနုတ်အသိမ်း၊ အရွှေ့အပြောင်း၊
ရင်၊ ခါး၊ တင်တို့ သံစဉ်နှင့်အတူ တုန်ခါဝေဝိုက်ရမ်းခါမှု၊ ပုရိသတို့၏ နှလုံးအိမ်ကို
ယူကျုံးဆွဲဆောင်သည့် အလှတရားတို့ မျောပါစီးဆင်းနေကြသည်။ ထိုင်း၊
မလေးသံနှော၍ ထွက်ပေါ်လာသော ဆလုံတေးသီချင်း တစ်ပုဒ်သည်
ပင်လယ်ပျော်တို့၏ သဘာဝ ကို လှစ်ဟဖော်ထုတ်ရန် အားထုတ်လျက် ညဉ့်ဦးယံကို
ဖြတ်သန်းနေလေသည်။

မြင်တွေ့နေကျ အသားအရောင်၊ မြင်တွေ့နေကျ ကိုယ်ဟန်အနေအထား
အမျိုးအစား မျိုးမဟုတ်ဘဲ အသားလတ်လတ်၊ ကျစ်လျစ်ဖွံ့ထွားသော

ကိုယ်ခန္ဓာအစုအဝေးက ပုရိသတို့၏ ရမ္မက်သွေးကိုနှိုးဆွနေသည့်အလား။
မီးစုန်းရောင်တောက် ကြယ်စင်ပြောက်မျက်လုံးများကပင် သူမအလှကို
ဖော်ကျူးနေသည်လား။ ဆန်ဒီ၏ အကြည့်က သူမဆွဲဆောင်မှုပသာဒအာရုံထဲ
တပ်မက်ငြိတွယ်နေဆဲ...။ မူးယစ်သေရည်၏ တွန်းထိုးနှိုးဆော်မှုက ဆန်ဒီ၏
စိတ်ကို ရဲဆေးတင်ပေးသလိုဖြစ်ပြီး ဗုံတိုကို သွက်သွက်လေးတီးတော့ သူမကလည်း
အားကျမခံ လှုပ်လှဲလှုပ်လီကကြိုး သီနေရာက ဇိုးခနဲဇတ်ခနဲ ကကြိုးပြောင်းဖို့
ပြင်လေသည်။

နေ့ခင်းတုန်းက ဆေးရောင်ခြယ် နတ်တိုင်ရှေ့တွင် အရက်၊ ကွမ်း၊
ဆေးနှင့် ကြက်၊ ဘဲ၊ လိပ်၊ သတ္တဝါတို့ကိုတင်ကာ နတ်ဆရာမှဦးဆောင်လျက်
ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြပြီး စီးပွားရေးအဆင် ပြေလျှင် ပြေသလို ပင်လယ်စောင့်နတ်၊
ကျွန်းစောင့်နတ်များကို ပူဇော်ပသသော (ကာတွေးမရပ်) နတ်ကပွဲတွင်
ဤကျွန်းမှသာမက ရွာနီးချုပ်စပ်ကျွန်းတွေမှပါ လာရောက်ကြသဖြင့်
စည်ကားသိုက်မြိုက်လှသည်။ ဟိုကျွန်း သည်ကျွန်းမှ တစ်ပိုင်တစ်နိုင်
စားသောက်စရာများ သယ်ဆောင်လာ၍ ဤရွာမှအရက်ကိုတော့
ပင်တိုင်ထားဧည့်ခံသည်။ ညဘက်မှာတော့ သောင်ပြင်ကမ်းခြေတွင် ကျွန်းပေါ်မှ
ရရာသစ်ဝါးတို့ဖြင့် မီးပုံကြီးပုံလျက် မီးပုံကပွဲကျင်းပကြလေသည်။

ဟုန်းဟုန်းတောက်နေသော မီးညွန့်မီးစွယ်တို့ကို ကောင်ကင်မှ
လကိုလှမ်းတို့ ကျီစယ်နေ ကြသည်။ နီကျင်ဝါရွှေသော မီးရောင်အောက်တွင်
သေရည်ဝနေသော လူစုလူဝေးကြီး ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားနေကြသည်။
များများသောက်မှ များများမူးမှ နတ်ဝင်သည်ဟုသော အယူအဆအရ ထင်
တိုင်းကြနိုင်ရန် သေရည်ကျည်တောက်တွေ တစ်ဗျောက်ပြီးတစ်ဗျောက်၊
သောက်ချင်သလောက် သောက်၊ က ချင်သလောက် က။

ဆန်ဒီသည် သည်ညမှ ဗုံတိုကလေးကိုတီးခတ်ရင်း
မော်ကင်းဆလုံမိန်းမပျိုများအကြား ထူးခြားသောအလှပိုင်ရှင်ကလေးကို

သတိပြုမိသွားလေသည်။ ပင်လယ်ပြင်အနှံ့ လှည့်လည်သွား လာပြီး တစ်ခါတစ်ရံမှ ကျွန်းခိုရပ်နားလေ့ရှိသူ ဆန်ဒီအဖို့ သူမနှင့်တွေ့ခွင့်မကြုံခဲ့သည့်ရက်များကို နှမြောတသနေမိလေသည်။ ကုန်လွန်ခဲ့သည့် နေ့ရက်တွေကို တစ်ကျော့နောက်ပြန်ဆွဲယူလိုစိတ်တွေ ဆလုံလူပျိုကလေး၏ ရင်ထဲပြည့်သိပ်လျှံတက်လာသည်။

စုပေါင်းပြုလုပ်သော နတ်ပူဇော်ပွဲနှင့် ကြုံကြိုက်တာရော၊ သူ့မှာ ဗုံကလေးတစ်လုံး ပိုင်ဆိုင် တီးခတ်နိုင်ခြင်းကပါ မီးပုံပွဲသို့ ပါဝင်ဆင်နွှဲခွင့်ရပြီး သူမကို မြင်တွေ့စွဲလမ်းစေသော အကြောင်းတရားတို့ တိုက်ဆိုင်ရာ...။

မော်ကင်းဆလုံတစ်ယောက်အဖို့ ဗုံတစ်လုံးပိုင်ဆိုင်နိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ လှေတစ်စီးပိုင်ဆိုင်သကဲ့သို့ပင် ခက်ခဲပင်ပန်းမှုတွေ တရစပ်ထူထပ်ခဲ့သည့်အဖြစ်၊ မိမိပိုင်ဆိုင်မှုကို မိမိဘာသာ ဖန်တီးရယူလေ့ရှိသော ဓလေ့ကလည်း မော်ကင်းဆလုံတို့၏ လက်ရုံးရည်၊ နှလုံးရည်ကို တန်ဖိုးသတ်မှတ် ကန့်သတ်မှုတွေ တင်းကျပ်ပိတ်နေသည့်ဘဝ။ သို့ကြောင့်လည်း ဤဗုံတိုကလေးသည် ဆန်ဒီ၏ အသက်သွေးသား ကိုယ်ပွားဝိညာဉ် အဖော်မွန်စစ်စစ် ဖြစ်ချေသည်။ ယခုတော့ ဤဗုံတိုကလေးက ပင် သူ့အတွက် ချစ်ခြင်းဒီရေကို သယ်ဆောင်ပေးခဲ့ပြီး ဒီရေတိုးသဖြင့် လှိုင်းပုတ်နှိုးသည့်ပွဲစင် နှလုံး အိမ်သည် တလှုပ်လှုပ်တရမ်းရမ်း လေနီကြမ်းနှင့် ထိတွေ့သကဲ့သို့ ရှိနေလေသည်။

သည်ညတော့ သောင်ပြင်သာတွင် သူတစ်ယောက်တည်းသာ။ ဗုံတိုကလေး မျက်နှာပြင်ထက် ကယုကယင် ပါးတင်အပ်လို့ ချစ်လိပ်ပြာရဲ့ခြေရာကို မျှော်ကဲဖွေရှာနေဆဲ။ မနေ့တုန်းဆီက မီးပုံပွဲလက်ကျန် ထင်းကြွင်းပြာကျန်အချို့ ပြန့်ကျဲငြိမ်သက်စွာ၊ ဘဝဂ်ညံ့အောင် ဆူဝေပွက်ထ ဟစ် အော်သံတို့ ကင်းဆိတ်လျက် ပကတိအေးမြငြိမ်းချမ်းမှုတွေက အရိုးခံသဘာဝ အတိုင်း ရှိနေပေ တော့သည်။

သူ့စိတ်တို့ကား မအေးချမ်း မငြိမ်သက်နိုင်။ ရုန်းထပျံသန်း၊ ပြေးလွှားယှက်တင်၊ ဘောင်ဘင် လူးလာ မဟူရာညမင်းသမီးလေးကို

တမ်းတရှာဖွေနေလေသည်။ မီးညွန့်မီးစွယ်တို့နှင့်အတူ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေသော အရောင်နှင့်အရိပ်တို့ ဘယ်ဆီသွဲ့ပျောင်း ကောက်ကြောင်းပုံရိပ်တို့ ဘယ်ဆီမှန်းကြည့် တပ်မသိနိုင်။

သည်ညတော့ လရောင်ထင်လင်းက ရဲရဲတင်းတင်း ဝင်ကျလာသည်။ ရေငုပ်ဖန်များ၍ နီကျင်ကျင်လွင့်ဖွာနေသော ဆန်ဒီ၏ ဆံပင်များပင်လျှင် လရောင်ဖိတ်စင်နေသဖြင့် အဝါဘက်လှနေသည်။ ဆန်ဒီ၏ ဆံပင်များသာမက သစ်ကိုင်း၊ သစ်ခက်၊ သောင်မြေသဲစပ်ပါမကျန် လရောင်ပက် ဖျန်းထားသဖြင့် ညသည် အဝါရည်သုတ်လိမ်းခြင်းခံထားရသလို ဝင်းမွတ်လက်စင်နေလေသည်။

ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၍ လမြင့်တက်လာသည်နှင့်အမျှ တရိပ်ရိပ်တိုးလာသော ဒီရေသည် ဆန်ဒီထိုင်နေသော ကျောက်ဆောင်စွန်းကို တွန်းထိုးဖွပ်ဆောင့်နေလေသည်။ လှိုင်းရိုက်သံသည် ပင် ဆန်ဒီနှလုံးပြင်ကို စည်းချက်နှင့်နေသည့်နှယ်...။ ရင်တွင်းတစ်နေရာဆီမှ နူးညံ့သည့်အနုရသ စေ့ဆော်မှုသည် တွန်းထိုးပွင့်အန်လာလေသည်။

“ရွှေဝါရောင် နတ်မိမယ်ကလေးရဲ့ မျက်လုံးလိုxxxကြယ်တွေမုန်းပစေ ကိုယ်ချစ်မယ်xxx

နတ်မိမယ်လေး ပျံသန်းလို့ တောင်ပံညောင်းတဲ့အခါxxxကိုယ့်ရင်ခွင်မှာ ခိုနားလှည့်xxx

များတဖျားပေါ်က မင်းအပြုံးကြောင့် ကိုယ့်ဘဝ ဆုံးချင်ဆုံးပါစေxxx

ဝိညာဉ်မြူးကြွ ကျိန်စာညများ ကိုယ်ပိုက်ပါရစေ၊

မင်းရှိနေမယ်ဆိုရင်လေxxxအိုးxxx ကြယ်စင်မြေခ

လောင်မီးညများxxxကိုယ်ပိုင်ဆိုင်ပါရစေxxxမင်း ရှိနေမယ်ဆိုရင်လေ”

ထိုညက ဗုံတိုကလေးကို အားရပါးရတီးခတ်ကာ သူ၏

ရင်တွင်းခံစားချက် မော်ကင်းဆလုံ တေးသွားတစ်ပုဒ်ကို ရုတ်တရက်

လက်တန်းစပ်ဆိုသီးကျူးလိုက်သံသည် ရေတက်နှင့်အတူ ကျွန်း
တောင်သောင်ကမ်းအနံ့ လွင့်ဝဲရောက်ရှိသွားလေသည်။

*

နေခြည်ထိုးခွဲလိုက်သဖြင့် နှင်းကွဲနံနက်သည် “လာဘွန်း”
ကျွန်းကလေးပေါ်သို့ မရဲတရဲ ရောက်ချလာလေသည်။ သဘာဝ ပေါင်းမိုးကြီးသဖွယ်
အုပ်မိုးထားသော ကောင်ကင်ကြီးမှာ ကသုတ်ကရက်ကောက်ငင်
သိမ်းဆည်းလိုက်သည့် နှင်းကြွင်းလက်ကျန်အချို့မှလွဲ၍ ပကတိကြည်
လင်ငြိမ်သက်ဘိ၏ ။ သဘာဝ တရားကြီးသည် အသစ်အသစ်သော
ကောင်းခြင်းလက်ဆောင်တော် တို့နှင့်အတူ နေ့သစ်ကိုကြိုဆိုရန် ကျွန်းကလေးဆီသို့
သော့သော့နှင့်နှင် ပြေးလာနေသည်။

ယနေ့တော့ ကောင်းကင်နှင့်မြေကြီးကို ဖန်ဆင်းတော်မူသော “တူးဒါး”

နတ်ဘုရား၏ ကျေးဇူးတော်ကို အောက်မေ့ဆင်ခြင်ရင်း ဆန်ဒီသည် သူ၏ ရွှေဝါရောင် ညမင်းသမီးကလေးကို ရှာဖွေရန် ခြေမျက်နှာဖွင့်လိုက်လေသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီး၏ အနားသတ်မျဉ်းပေါ်တွင် ရဲတိုက် ခံတပ်ကြီးများသဖွယ် ခန့်ခန့်ထည်ထည် နေရာယူထားကြသော ကျောက်တုံးကျောက်စိုင်များ ပေါ်တွင် သဘာဝ တရားကြီး၏ လက်ဆောင်တော် ခက်ရင်းကောင်တွေ ပြန့်ကျဲဖိတ်စဉ်နေသည်။ ခက်ရင်းကောင်တို့ အိမ်လုပ်ကုတ်တွယ် ရှင်သန်နေကြသော ထိုကျောက်တုံးကျောက်စိုင်တို့၏ အကြိုအကြားတွင်တော့ ကျွန်းပေါ်မှာရှိသမျှ မိန်းမနှင့်ကလေးတွေ။ သူတို့ဆလုံတွေ ထိုခက်ရင်း ကောင်တွေကို အစိမ်းလည်းစား၊ ကြော်လှော်ပြီးလည်း စားလေ့ရှိသည်။

ဓားချွန်ကိုယ်စီဖြင့် ခက်ရင်းကောင် ထွတ်ကော်မည့် ဆလုံမိန်းမများနှင့် ကလေးများ ကျောက်ကြိုကျောက်ကြား တိုးသွားနေသည်ကိုကြည့်၍ သူငယ်စဉ်က ခက်ရင်းရှာခဲ့ရသည့်အဖြစ် ကို သတိရနေမိသည်။ သည်တုန်းက သူ့အပေါင်း (အဖေ) သေပြီးစ၊ ဆင်းရဲမွဲတေလိုက်သည်မှာ ခက်ရင်းကောင်ထည့်ဖို့ ဆန်ခါခုံကလေးမျှပင် မရှိ။ သူရှာ၍ ရသမျှသော ခက်ရင်းကောင်တို့ကို ပါးစပ်ဖြင့်ငုံ၍ အာလုပ်အပြည့်ရပါက အနှောင်း (အမေ) ရှိရာ ကဗန်းလှေကလေးဆီပြေးပြီး ထွေးအံပေးခဲ့ရသည်များကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ သည်ရွာက မိန်းမတွေကတော့ သူတို့ကိုယ်တိုင် ခြင်း၊ ပလုံးကလေးများ ရက်လုပ်တတ်ကြသည်ဖြစ်၍ အားလုံး ဝါးတောင်း၊ ဝါးခြင်းကလေးတွေ ကိုယ်စီနှင့်။ အဲသည်မိန်းမတွေထဲမှာ သူ့ရဲ့ရွှေဝါရောင် ညမင်းသမီးလေး ရှိမလား။ မြင်မြင်သမျှ နေလောင်ဆံပင်နှင့် နေလောင်အသားပိုင်ရှင် နီကျင်ကျင် ညိုညစ်ညစ်တွေချည်းပင်။

“ဝေ့...ဆန်ဒီ၊ ဒီနေ့ ဂါကျိန် (ပင်လယ်မျှော) ငုပ်မသွားဘူးလား”

ဤရွာသို့ သူရောက်ရှိသည်မှာ မကြာသေးသည့်အတွက် ရွာမှအခြားလူတွေနှင့် သိကျွမ်းခင် မင်ခြင်းမရှိသေးသော်လည်း မြို့မှာပစ္စည်းသွင်းရင်းဆုံလေ့ရှိသော မဘီးလိုင်နှင့်တော့ မျက်မှန်းတန်းမိနေသည်။

“သွားမယ်...သွားမယ်...စောသေးလို့”

“စောမနေနဲ့...ထိုင်းမှာ မျှော့ခြောက်တွေ ဈေးကောင်းရနေတယ်။ ဘာဂျီမျှော့ခြောက်တောင် တစ်ကီလို ဘတ်ရှစ်ရာတဲ့”

မဘီလိုင်စကားက သူ့နားထဲ တည့်တည့်မဝင်။ သူ့မျက်လုံးတွေ တစ်နေရာပြီးတစ်နေရာ ရွေ့လျားနေတော့...

“ဟဲ့...ဆန်ဒီ ဘယ်သူ့ကိုရှာနေတာလဲ”

“ဟို...မီးပုံပွဲညတုန်းက အကျ...ရွှေဝါရောင်လေးဝတ်ထားတဲ့ ရွှေဝါ...”

“ရွှေဝါမဟုတ်ပါဘူးကွယ့်၊ သူ့နာမည် “နန့်ဖလောလိမ်း” ပါ”

“ဟင်...နန့်ဖလောလိမ်း ဟုတ်လား။ ကောင်းလိုက်တဲ့နာမည်။ သူမနဲ့လိုက်ဖက်လှတဲ့ နာမည်။ မော်ကင်းဘာသာအရ “နုပျိုခြင်း” အဓိပ္ပာယ်ကို ဖော်ဆောင်သည့် နာမည်ကလေးက “နန့် ဖလောလိမ်း” ဆိုပါလား။

“သူ့ကို မိနိုင်းလို့ခေါ်ကြတယ်၊ သူ ဒီမှာမရှိဘူး။ ဒီမှာမနေဘူး”

“သူ ဒီရွာက မဟုတ်ဘူးလား”

“မဟုတ်ဘူး...ဟိုးအဝေးကြီး ရေထွက်ကျွန်းမှာ သူနဲ့သူ့အပေါင်း နှစ်ယောက်တည်းနေတာ”

“ဒီရွာကလူတွေ သောက်ရေသွားသယ်တဲ့ ရေထွက်ကျွန်းလား”

“အေး...ဟုတ်တယ်။ နင်မသွားနဲ့။ အခု ရေထွက်ကျွန်းမှာ ဘယ်သူမှရေမသယ်ကြတော့ ဘူး။ နင်လည်းမသွားနဲ့။

“ဟင်...သွားတော့ ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“သူ့အပေါင်းက ကာတွေး (နတ်ဆရာ)ဟဲ့၊ နင်မသွားနဲ့”

“အို...နတ်ဆရာ၊ ဘာဖြစ်လဲ၊ ဒီရွာမှာ ဦးစီးလန်းလည်း နတ်ဆရာပဲ

ဘာဖြစ်လဲ”

“မတူဘူး ဆန်ဒီ၊ နင်မသိဘူး၊ မိနိုင်းရဲ့အပေါင်း နတ်ဆရာမှာ မရဏလွယ်အိတ် ရှိတယ်”

“မရဏလွယ်အိတ်”

သူ တိုးတိုးလေးရွတ်ဆိုလိုက်သော်လည်း အကြောက်တရားသည် ဒရောသောပါး သူ့ဆီ ပြေးဝင်လာလေသည်။ သူ အနှောင်း (အမေ) မသေခင် မကြာခဏပြောပြဖူးသဖြင့် မော်ကင်းဆလုံတို့၏ အသက်ဇီဝိန်ကိုချွေမည့် မရဏလွယ်အိတ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီးသူသိထားသည်။ ရွာတိုင်းတွင် သူတို့ရိုးရာ တူးဒါးနတ်၊ ကတွိုင်းနတ်၊ လူပုန်းနတ်တို့နှင့် ဆက်သွယ်ပေးသော နတ်ဆရာရှိသော်လည်း ထိုနတ်ဆရာတိုင်းတွင် မရဏလွယ်အိတ်မရှိပေ။ သူ ကြက်သီးတွေ ဖြန်းခနဲ ထသွားသည်။ ဒါဆိုလျှင်..ဒါဆိုလျှင်တော့ ရွှေဝါရောင်ညမင်းသမီးလေးရဲ့အပေါင်းက နတ်ဆရာ သာမက မှော်ဆရာတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်တာပေါ့။ သေဆုံးခြင်း၊ ဝိညာဉ်၊ ကျိန်စာတိုက်ခြင်း၊ မှော် အတတ် စသော လက်တံမည်းကြီးက မော်ကင်းဆလုံတို့၏ ရိုးသားသောဘဝရှင်သန်မှုကို ထာဝစဉ် ကြိမ်းမောင်းခြောက်လှန့်နေပေသည်။ တကယ်တမ်းတော့ ဆန်ဒီအဖို့ ထိုကြောက်ရွံ့မှုသည် မိနိုင်းအား မြင်တွေ့လိုသောစေ့ဆော်မှုကို မတားဆီးနိုင်ခဲ့ပေ။

သူ ကဗန်းလှေထဲပြန်၍ ရေသယ်သော ဝါးဘိုးဝါးကို ကိုယ်မှာသိုင်းလွယ်လျက် နီးစပ်ရာ လက်ကုတ်လှေကလေးတစ်စီး တောင်းယူငှားရမ်းကာ ရေထွက်ကျွန်းဘက် ခပ်သွက်သွက် လှော်လေတော့သည်။ အနှောင်းဆုံးပါးပြီးကတည်းက တစ်နေရာတည်းအတည်မနေဘဲ တစ်ကိုယ်တော် လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့သဖြင့် လူမှုအဖွဲ့အစည်းနှင့်စပ်ဆိုင်သော အချို့ကိစ္စများကိုလည်း သူ ကျွမ်းဝင်ခြင်းမရှိဘဲ ဖြစ်နေသည်။ တစ်ဆောင်းတစ်နွေလုံး ပင်လယ်ပြင်ထဲ လှည့်လည်သွားလာပြီး မုန်သုန်မွေ့နှောက်

မိုးရောက်ပြီဆိုမှ နီးစပ်ရာကျွန်းရွာတွေဆီ မိုးခိုရင်း လေပြင်းမုန်တိုင်းစသော ပင်လယ်ရဲ့ဒေါသတွေကို တိမ်းရှောင်လာခဲ့သည့်နှစ်တွေပင် မနည်းတော့။

ဤအရာသည်ပင် သူတို့လူမျိုး၏ အရိုးစွဲမှီတက်နေသော အစဉ်အလာဟောင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပြီး သူလို တစ်ကိုယ်တော်လှည့်လည်သွားလာနေသူ၊ မိသားစုဆွေမျိုးအုပ်စုလိုက် လှည့်လည် သွားလာနေကြသူတွေ၊ အမိဝမ်းကကျွတ်ကတည်းက ပင်လယ်ရေငန်ထဲ ပစ်ချခံရခြင်းဖြင့် ရေမှာ ကျွမ်းဝင်စေဖို့ ကင်ပွန်းတပ်ဇာတ်သွင်းခံထားရသည့် မော်ကင်းဆလုံတို့၏ သွေးသားဖြစ်တည်မှုကိုက တစ်နေရာတည်းမှာပင် အတည်တကျနေထိုင်ဖို့ အကြောင်းဇာတာ မပါလေသလား။

သူ မိုးဝင်ခိုသည့် ကျွန်းဆိုသည်မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံ အိမ်ခြေနှစ်ဆယ်ပင် မပြည့်ချင်။ သူလိုပင် ခရီးကြို၍ ခဏတာ ကွန်းထောက်ခိုသူတွေက များသည်။ အချို့မှာ လှေပေါ်တွင် တစ်ပါတည်းတင်လာသော အမိုးအကာတွေကို ဖြစ်သလိုဆွဲတင် ဆောက်လုပ်ထားသည့် နေဖြစ်ရုံ၊ ခြေတံရှည်အိမ်ငယ်ကလေးတွေမျှသာ။ အချို့လည်း လူမရှိသည့် ရှေ့လူတွေထားခဲ့သည့်အိမ်ပေါ်တွင် တက်နေလိုက်ရုံ။ နေမှုကိစ္စငြိမ်းသလို ဝတ်တော့လည်းအဝတ်က ကိုယ်မှာမကပ်ချင်။ မော်ကင်းယောက်ျားပျိုတွေက အစဉ်အမြဲ အပေါ်ပိုင်းဗလာဟင်းလင်း။ မော်ကင်းမိန်းမပျိုတွေက ပွဲလမ်းမရှိလျှင် ထမီကိုရင်မှာတည်းတည်းစည်းထားရုံဖြင့် သဘာဝ တရားကြီးနှင့် နီးကပ်ပွန်းတီးစွာ၊ ခြိုးခြံချွေတာစွာ၊ လွတ်လပ်ပွင့်လင်းစွာ၊ ထိုဘဝကို လိုလားနှစ်ခြိုက် အလိုက်သင့် စီးပျောရှင်သန် ရင်း၊ အချို့မော်ကင်းဆလုံတို့ ရွာတည်၍ အတည်တကျနေထိုင်ကြသည့်သတင်းစကား ကြားရ သော်လည်း အနှောင်အဖွဲ့ကင်းမဲ့သော သူ့အတွက် တစ်ကိုယ်တော်လှည့်လည်သွားလာမှုကိုပင် လေ့ကျင့်ကျက်စား ဖက်တွယ်ထားဆဲ...။

မော်ကင်းဆလုံတစ်ယောက်အဖို့ ရေကူးရေငုပ် ကျွမ်းကျင်ခြင်းနှင့် ကဗန်းလှေတစ်စင်း ပိုင်ဆိုင်ဖို့ (ထိုလှေကိုလည်း ကိုယ်တိုင်စီမံတည်ဆောက်နိုင်ဖို့) ဆိုသည်ကသာ အမှတ်ပေးအကဲ ဖြတ်စရာ အရည်အသွေးတစ်ရပ်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

အင်း...လှေတစ်စီးဆို၍ သူပိုင်သော လှေအိမ် (ကဗန်း) ကို တည်ဆောက်နိုင်ဖို့ ငယ်စဉ် ကတည်းက ဖခင်ဆုံးပါးသွားသော အဖမဲ့သားတစ်ယောက်အတွက် တော်ရုံအားထုတ်မှုမျိုးဖြင့် ရရှိ ပိုင်ဆိုင်လာသည်တော့ မဟုတ်ပါ။ ဒါတွေတွေ့လိုက်လျှင် သူရင်သည် ခက်ရင်းပြတ်ရှသော ခြေဖဝါးလို နာကျင်ကြေကွဲဖွယ် ကောင်းလွန်းလှသည်။ အကယ်၌ အပေါင်းသာရှိခဲ့လျှင် ထိုအမွေ လက်ဆင့်ကမ်းမှုက သူ့အတွက် သက်သောင့်သက်သာ ရှိမယ်မဟုတ်ပါလား။ အပေါင်းမရှိဘဲ သူ့အရွယ်ရောက်လာတော့ အနောင်းကလည်း ပန်းနာရင်ကျပ်နှိပ်စက်၍ ချည့်နဲ့အိုစာလှပြီဖြစ်ရာ ဆလုံတစ်ယောက်၏ မှတ်ကျော်အရည်အသွေးကို

သူ့ဘာသာ ရွေးချယ်ဖြည့်တင်းရတော့သည်။

တောတောင်ထဲဝင်၍ လှေလုပ်မည့်အရွယ်သစ်ပင်ကို ရှာဖွေခုတ်လှဲရသည်ကတစ်နည်း၊ (သည်တုန်းက သူ့ကပ်ပ (ပေါက်စိန်) တုံးနေ၍ အတော်ရုန်းလိုက်ရ၏) သစ်ရပြန်တော့ အလယ် သားကို ကြာမြင့်စွာ မီးမြှိုက်ရသည်က တစ်သွယ်။ (သူ့သာ ထွင်းစရာဆောက်ကောင်းတစ်လက် ဝယ်နိုင်လျှင် ဤသို့ဖြစ်မည်မဟုတ်) လိုအပ်သော မီးကျွမ်းပြီဆိုမှ ကျွမ်းသည့်နေရာကို ငါးရိုးကြီးဆူး ဖြင့် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထွင်းရသည်က တစ်ဖုံ (ဒါလည်း သူ့မှာ ဆူးချွန်တစ်ချောင်းရှိ လျှင် မြန်ကောင်းသက်သာမည်) အချိန်၊ လုပ်အား၊ လုံ့လဇွဲမာန်တို့ စောင့်ရှောက်ရံတားပြီးမှ လှေ လောင်းလှေသား ရရှိလာသည့် ခဲရာခဲဆစ် တည်ဆောက်မှုက မပြီးသေး။ ဦးမှပဲ့အထိ ပေါ့ပါးသော ရင်ကန်းပင်စည်များ အလျားလိုက်ဆင့်ချည်၍ လှေနံပြုလုပ်ရပြန်သည်။

အခြားလှေများနှင့်မတူ ဆလုံလှေသည် လျင်မြန်စွာခရီးတွင်ခြင်း၊ ရေမှာမနစ်မြုပ်ခြင်းစသည့် ထူးခြားချက်များမှာ ထိုရင်ကန်းသား၏ ပေါ့ပါးဂုဏ်ရည်ကြောင့်ပင်။ ရင်ကန်းသားကို လှေနံတင်ပြီးလျှင်တော့ လှေဝမ်းထဲ ရေစိမ့်မဝင်စေရန် အင်တွဲ (သို့မဟုတ်) ပွဲညက်များဖြင့် ဖွမ်းမံလိမ်း ကျလိုက်သည်နှင့် လှေလုံးကြွကြွ ရပေပြီ။

ကြမ်းခင်းကိုတော့ ဝါးဘိုးဝါးတွေကိုပင်စီပြီးခင်းသည်။ အချို့ငွေကြေးတတ်နိုင်သူများ တော သစ်ခင်းကြသော်လည်း မုဆိုးမသား ဆန်ဒီအဖို့ ဝါးကြမ်းခင်းပင် အနိုင်နိုင်။ သစ်ကတောထဲမှ အလ ကားရဦးတော့ ဘယ်မှာလဲ စူး၊ ဆောက်၊ လွ၊ ဓား ရှိစေဦးတော့။ ရွက်တိုင်ကတော့ လှေ၏ အလျား ထက်ရှည်သော ဝါးဘိုးဝါးတစ်လုံးရလျှင် ပြီးပြီ။ ဝါးလုံးထိပ်တွင် ခွဖြစ်အောင်ခုတ်လှီး၍ ကြိုးတစ်ပင် ထည့်သွင်းရပြီး ထိုကြိုးစတစ်ဖက် ရွက်လက်နှင့် ပူးချည်လိုက်ရုံပင်။

ရွက်ကိုတော့ ပေါ့ပါးသည့်သင်းပေါင်းရွက်များဖြင့် စပ်ချုပ်ပြီး

ဝါးခြမ်းပြားများဖြင့် အနားသတ်ထားသော ရွက်တိုင်းကို သုံးဖြစ်သည်။ နေဒဏ်၊
မိုးဒဏ် ကာကွယ်ရန် အမိုးကတော့ ဓနိပျစ်များဖြင့် မိုးထားရာ လေ၏ ပေါ့ပါးမှုကို
အထောက်အကူပြုနေသည်။

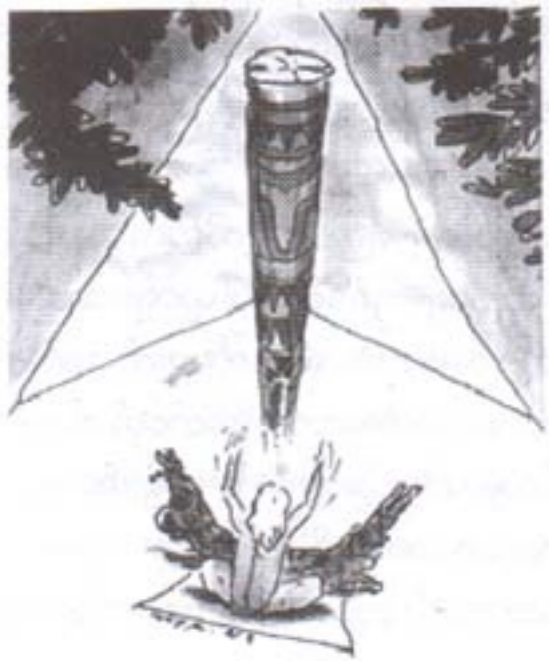
ဒါဆိုလျှင် မော်ကင်းဆလုံတစ်ယောက်ရဲ့ ဂုဏ်ရည်ကို
ကျူးရင့်ဖော်ဆောင်သော ကဗန်း လှေတစ်စင်း ပြီးမြောက်ပြည့်စုံပေပြီ။
ရေကူးရေငုပ်ကျွမ်းကျင်ခြင်း၊ ရာသီဥတုဒဏ်ခံနိုင်ခြင်း၊ ရေ၊ လေ၊ အနေအထား
နားလည်နှံ့စပ်ခြင်း စသည့် သဘာဝ ကပေးအပ်သော ကောင်းခြင်းသရဖူးကို
ဆောင်းကာလှေကိုအိမ်လုပ်၊ လှိုင်းလှုပ်ပင့်တင်၊ ပင်လယ်ပြင်မှာ ဘုရင်တစ်ဆူအဖြစ်
မင်းမူပေရော။

လှေပေါ်မှာ စားအိုးစားခွက် အသုံးအဆောင် ချမ်းသာသမျှ
အားလုံးတင်ဆောင်၍ သားအမိ နှစ်ယောက် ကျွန်းကြိုကျွန်းကြား ငါးဖမ်း၊
ဂဏန်းနှိုက်၊ မျှော့ထိုး၊ ဂုံးရှာ၊ ခရကောက်၊ ကမာငုပ် ဆလုံ အလုပ်မှန်သမျှမရွေး
ငွေကြေးနှင့်ရောင်းဝယ်သည့်အခါ ရောင်းဝယ်၊ ကုန်ပစ္စည်းခြင်းဖလှယ်သည့် အခါ
ဖလှယ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငါးနှင့်ဆန်၊ မျှော့ခြောက်နှင့်ဆေးဝါး၊ ကျောက်ပဲနှင့်ကွမ်း၊
ဆေးလိပ် ဟောသည်ပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲက တစ်ခုပြီးတစ်ခုနှိုက်ထုတ်ပြီး
လိုချင်တာတွေနှင့် လဲလှယ်ခဲ့ရ သည့်ဘဝ။ ပေးသည့်ပစ္စည်းနှင့် ရသည့်ပစ္စည်း
တန်ကြေးမျှမမျှ ရှည်ရှည်ဝဝမတွေး၊ မနက်ဖြန်အရေးကို ထည့်မတွက်၊
ရောင့်ရဲနှစ်သက် အလိုရမ္မက်နည်းပါးစွာ ရှင်သန်ကြီးရင့် အနောင်းက
အရင်ဆုံးနှင့်လေတော့ ပင်လယ်ပြင်ထဲ တစ်ကိုယ်တော် လှည့်လည်သွားလာခဲ့သည်မှာ
ယနေ့အထိပင် တိုင်တော့သည်။

အထီးကျန်ခြင်း၊ အဖော်လိုအပ်ခြင်းနှင့် မသက်ဆိုင်ပါဘဲ သူ့ရင်ထဲက
ဝေဒနာလှိုင်းတံပိုးက ဆောင့်ထိုးရုန်းကြွလာပြန်တော့ သူ့ကိုယ်သူပင် နားမလည်နိုင်။
ကြည့်လေ...မသွားနှင့်ဟု အတန် တန်တားသည့်နေရာကိုမှ သွားဖြစ်အောင်
သွားချင်သည့်ဆန္ဒ၊ အရှေ့မှာ အချစ်ရေးလား သေဘေးလား။

ကျရေနှင့်မို့လားမသိ။ ရေထွက်ကျွန်းစပ်သို့ မွန်းမတည့်မီ
လှေကပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ခုနေ့များ တစ်စုံ တစ်ယောက်နှင့်ပက်ပင်းဆုံပါက
ရေလာရှာသည်ဟုပြောရအောင် ရေသယ်ဝါးဘိုးဝါးကြိုးကို နဖူးမှာချိတ်ကာ
ကမ်းပေါ်တက်လေသည်။ ငါးမရ ရေချိုးပြန်၊ သူကလေးနှင့်မတွေ့တော့လည်း
ရေသယ် ပြန်ရုံပင်။

ကျွန်းပေါ်မှာကား သစ်ပင်ကြီးငယ်တို့ဖြင့် နေပြောက်မတိုးနိုင်အောင်
ညို့မှောင်နေလေ သည်။ သည်လိုကျွန်းမျိုး ရေထွက်စမ်းကောင်းကောင်း
ရှိတတ်သဖြင့် ရေသံကို နားခံအာရုံစိုက် လျက် ခြေသံလုံလုံဖြင့် တောတိုးလာခဲ့သည်။
အချိန်အတော်ကြာသော်လည်း ရေသံလည်းမကြား၊ လူရိပ်လူရောင်လည်း မမြင်။
ကျေးဌာန်အော်သံ၊ ချေတောက်သံသည်သာ တစ်ချက်တစ်ချက် ကြား ရ၍ သူ့မှိန်းတံ
ယူလာခဲ့ရကောင်းသားဟု တွေးလိုက်မိသည်။

တောက တဖြည်းဖြည်းနက်လာ၊ အေးစိမ့်မှုက တစ်စတစ်စ အားပိုလာသည့်အထဲ မမြင်ရ သော စပါးကြီးမြွေ၏ ညှို့ချက်မိသူပမာ လှမ်းတိုးဝင်ရောက်နေသည်မှာ မောရမှန်းပင် မသိတော့။ တစ်နေရာရောက်တော့ မြင်ကွင်းဆန်းတစ်ခုက သူ့ခြေလှမ်းတွေကို ရပ်တန့်စေလေသည်။ တောတန်းအဆုံး လွင်တီးစပ်၌ မြင်နေကျမဟုတ်သော ရွက်ဖျင်တဲတစ်ခု။ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့မှာ ပစ္စည်း ဝယ်လျှင် ထုပ်ပိုးပေးလိုက်သည့် သတင်းစာ၌ မြင်တွေ့ဖူးသော ရွက်ဖျင်တဲမျိုး။

သည်တဲမျိုးက မလိုလျှင်ဖြုတ်၊ ခေါက်သိမ်းလို့ရသည်။
ဆလုံအိမ်မဟုတ်တာတော့ သေချာသည်။ ဒါဆိုလျှင်...

သူ ရွက်ဖျင်တဲအနီးသို့ ခြေဖျားထောက်သွားကာ အတွင်းသို့ အသာချောင်းကြည့်တော့ အတွင်းမြင်ကွင်းက သူ့ကို မင်တက်မိအောင်

ညှို့ငင်ထားတော့သည်။ ဖြူဖွေးဆွတ်ကျင်သော မုတ် ဆိတ်ကျင်စွယ်တွေ
ရှည်လျားစွာသောလူတစ်ယောက်။ အပေါ်ပိုင်းမှာ အဝတ်ဗလာနှင့်
ပုဆိုးလောက်သာစည်းထားပြီး ခေါင်းမှာ အဝတ်ပေါင်းထားပုံက
ဆလုံတစ်ယောက်နှင့်မခြား။ အသက်ထက်ပို၍ ရင့်ရော်ဟန်ရသည့် ထိုသူသည်
ဆေးရောင်ခြယ်ထားသည့် နတ်တိုင်ရှေ့တွင် တစ်စုံတစ်ရာသော ဂါထာမန္တာန်ကို
ရွတ်ဆိုကာ တစ်ကိုယ်လုံး ယိမ်းထိုးနေသည်။ လူပုန်းနတ်များ ဝင်နေ သည်လား။
မြင်ကွင်းကို ပိုမိုထင်လင်းစွာမြင်နိုင်ရန် ခြေလှမ်းကို ရှေ့တိုးလိုက်တော့ သူ ကြောက်
စိတ်တွေ ငယ်ထိပ်ပြေးတက်လာသည်။

“အမိဝေး...(အောင်မယ်လေ)...တူးဒါးနတ်ဘုရား ကယ်ပါ”

အနီးကပ်မြင်လိုက်ရသော မြင်ကွင်းကြောင့် တူးဒါးနတ်ဘုရားကို
တိုင်တည်မိသည်အထိ တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားသည်။

“မရဏလွယ်အိပ်”

သူတို့မော်ကင်းဆလုံတွေ အစဉ်အမြဲ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသော
သေမင်းတမန် မရဏ လွယ်အိတ်သည် ထိုသူရှေ့ သစ်မြစ်ဆုံပေါ်တွင် ရှိနေသည်။

အပြင်ပန်းကြည့်လိုက်လျှင်တော့ အုန်းလက်၊ ဓနိလက်များကို ရေစိမ့်၍
ရက်ငင်ယှက်ထိုး ပြုလုပ်ထားသော အိတ်ငယ်တစ်လုံးမျှသာ။
ထိုအိတ်ငယ်အတွင်းမှာတော့ ဝါးခွက်ငယ် တစ်ခွက်၊ ဝါးခွက်ထဲမှာ ငါးရှဉ့်သွေးရောင်
သဲများရှိနေမည်။ သဲအနည်းငယ်စီထည့်၍ လိမ်ကျစ်ထားသော အဝတ်ပိုင်းတစ်ခု၊
ငါးမေးရိုးတစ်စုံ၊ ကြိုးမျှင်များအထပ်ထပ်ရစ်ပတ်ထားသည့် လူပုံသဏ္ဌာန်
ဖယောင်းရုပ်တု တစ်ခု။

“မရဏလွယ်အိတ်ကို မြင်ရင်တော့ ဝေးဝေးရှောင် ငါ့သားရေ”

ကံဆိုးချင်တော့ အနောင်းအသံက သူ့အနားမှာ ကပ်လျက်စီခနဲ
အော်ဟစ်သတိပေးလိုက် သလိုဖြစ်ပြီး အလန့်တကြား နောက်ဆုတ်လိုက်ရာ

သူနဖူးတွင် လွယ်ချိတ်ထားသော ရေထည့် သည့် ဝါးဘိုးဝါးသိုင်းကြိုးက တဲတိုင်နှင့်ငြိပြီး အသံထွက်သွားခြင်းက သူ့ကို အန္တရာယ်ချောက်ကမ်း ပါးထဲ တွန်းချလိုက်လေသည်။

“ဟေ့...ဘယ်သူလဲ ရပ်စမ်း”

ဆလုံဘာသာစကားဖြစ်သော်လည်း သူတို့နှင့်လေယူလေသိမ်း ကွဲပြားသောအမိန့်ပေးသံ ကြီးက ရွက်ဖျင်တဲအတွင်းမှ ဟိန်းထွက်လာသည်။ သူ အလန့်တကြားနောက်ဆုတ်လိုက်သော် လည်း အဘိုးကြီး၏ မျက်လုံးများကို ရင်မဆိုင်၍ မရတော့။ တကယ်ရင်ဆိုင်ရတော့ အဘိုးကြီး၏ မျက်အိမ်ကျယ်ကျယ် မျက်ဝန်းနက်နက်ထဲတွင် သူ့ပုံရိပ်ကို ထိတ်လန့်စဖွယ် မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် မျက်ဝန်းတစ်ဝိုက်မှ အစိမ်းရောင်စဉ်လှိုင်းတို့ သူ့ဆီပို့လွှတ်နေသည်ထင်ရ၏ ။

“မေးနေတာ မကြားဘူးလား၊ ဟေ့...မပြေးနဲ့”

လောလောဆယ်တော့ သူ့အသက်သည် သူ့ခြေထောက်ပေါ်တွင် မူတည်နေလေသည်။ ပြေး...ပြေး...ပြေးလိုက်စမ်း ဆန်ဒီ၊ ပြေးနိုင်မှလွတ်မယ်နော်။ ခြေဦးတည့်ရာ စွတ်ပြေးနေသဖြင့် လူ သွားလမ်းမဟုတ်သော ခြံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ကြားမှ သူ ပြေးလမ်းမဖြောင့်နိုင်ပါချေ။ သူ လှော်ခဲ့ သည့် လက်ကုတ်လှေကလေးဆိုက်ကပ်ရာ ကမ်းခြေ ဘယ်ဆီကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ မသိ။ သူပြေးနေသည် မှာလည်း လာရာလမ်းအတိုင်းလား၊ အခြားတစ်ဘက်ဆီလား။ ကျွန်းမြေတစ်ဆုံး ခြေကုန်သုံးပြေး ပြီးတော့မှ ရေစပ်မှာ အဆင်သင့်ဆိုက်ကပ်ထားသော ပိုင်ရှင်မဲ့ထွင်းလုံးလှေကလေးပေါ်သို့ ခုန် တက်ကာ ခက်တတ်ကိုအားကုန်လှော်၍ ထွက်လာမိတော့သည်။

ကျွန်းနှင့်အတန်ငယ်ဝေးဝေးသို့ရောက်ပြီး စိတ်အေးမည်ကြံဆဲ စောစောကကြောက်လန့်မှု နှင့်အတူ စိုးရွံ့မှု မူကွဲက ထပ်မံနှိပ်စက်ပြန်တော့သည်။

“ဟင်..နင်..နင်..ဘယ်သူလဲ။ ဘာလုပ်တာလဲ။ ငါ့ကို ဘယ်ခေါ်သွားမလို့လဲ။ လှည့်..လှည့်... လှေကိုပြန်လှည့်”

အလို သူ့ခုန်တက်လှော်ခတ်လာသော လုံးထွင်းလှေငယ်ကလေး၏ လှေဝမ်းထဲ၌ တစ်စုံ တစ်ယောက် အိပ်ပျော်နေပါလား။ သူ့လှုပ်ရှားမှုကြောင့် နိုးသွားပြီး အလန့်တကြား ဂူးဝါးထအော် တော့ သူ ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။

“မကြောက်နဲ့..မကြောက်နဲ့...ငါ နင့်ကို ဘာမှမလုပ်ဘူး။ ငါတောင်ကြောက်လို့ ထွက်ပြေး လာတာ။ ဟင်..နင်က အိပ်စရာရှားလို့ လှေထဲဆင်းအိပ်နေရသလား”

“အိုး...ဘယ်မှာအိပ်အိပ် ငါ့လှေထဲ ငါအိပ်တာ”

မိန်းကလေးက ပြောပြောဆိုဆို သူ့စိမ်းယောကျ်ားတစ်ယောက်အပေါ် ရှက်ရွံ့စိတ်ဖြင့် လျောင်းအိပ်နေရာမှ အလျင်အမြန် ထထိုင်လေသည်။ မိန်းကလေးသည် မော်ကင်းဆလုံသမီးပျို ထုံးစံအတိုင်း ထဘီကို ရင်မှာတည်းတည်းစည်းထားသဖြင့် လုံးသွယ်ကျစ်လျစ်သော ခန္ဓာကိုယ် အလှသည် အထင်းသားပေါ်နေပြီ။ ရင်ညွန့်ထက်ဆီမှ စိမ်းဖန့်ဖန့်အကြောမျှင်တို့ကိုပင် အထင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။ မိန်းကလေးရဲ့အလှတွေကို သူ ခပ်ရိုင်းရိုင်းငေးကြည့်နေပြီးမှ တစ်စုံတစ် ရာရဲ့ စေ့ဆော်ချက်ကြောင့် မရည်ရွယ်ဘဲ ဖြုန်းခနဲမေးချလိုက်သည်။

“နင်က..နန့်ဖလောလိမ်းလားဟေ့...”

“အယ်..ငါ့ကိုသိတယ်လား”

“ငါမေးတာဖြေလေ”

“ဟုတ်တယ်..ဒါပေမဲ့ ငါ့ကို မိနိုင်းလို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်”

ကျွန်းနှင့်အတန်ငယ်ဝေးလာပြီဖြစ်၍ ဆန်ဒီသည် အတင့်ရဲစွာဖြင့်

ခတ်တက်ကိုချကာ လှေဝမ်းထဲသူမနှင့်အတူ လာထိုင်လေသည်။ သူက
ရဲရဲတင်းတင်း ပူးကပ်ထိုင်ချလိုက်သဖြင့် သူမ
အနည်းငယ်တွန့်ဆုတ်သွားသော်လည်း သင်းပျံ့သည်လည်းမဟုတ်၊
မွှေးရနံ့လည်းမဝ၊ ချိုအီအီရနံ့ တစ်မျိုးက သူ့နှာဝသို့ တိုးဝင်လာလေသည်။

“ငါက မီးပုံပွဲညတုန်းက ဗုံတီးတဲ့ ဆန်ဒီလေ၊ အဲဒီ ညက နင် က
တာသိပ်လှတယ်။ ငါ့မျက်စိ ထဲက မထွက်တော့ဘူး။ ဒါကြောင့် ငါနင့်ကိုလာရှာတာ”

“မီးပုံပွဲညတုန်းက ငါလည်း နင့်ကိုသိပါတယ်”

“ငါ့ကိုသိတယ်...ဟုတ်ပါ့မလား”

“မသိဘဲနေပါ့မလား၊ အဲဒီ ရွာမှာ အရင်က
ဗုံသမားတစ်ယောက်တည်းရှိတာ၊ နင်ကလူသစ် လေ”

သူ့ကို သူ့ရဲ့ရွှေဝါရောင်ညမင်းသမီးလေးက သိသည်ဆို၍ ဆန်ဒီသည်
သဘောအကျကြီး ကျသွားလေသည်။

“ငါ ဒီမှာနေတာ နင်သိလား”

“မဘီးလိုင်ပြောလို့လေ။ ဒါပေမဲ့ မဘီးလိုင်က ငါ့ကိုမသွားခိုင်းဘူး။
ရေထွက်ကျွန်းကို မသွား နဲ့ အတန်တန်မှာတာ နားမထောင်လို့
ဒုက္ခရောက်တော့မလို့”

သူ့စကားဆုံးတော့ ပြုံးနေသည့် ရွှေဝါရောင်ကလေး၏ မျက်နှာမှာ
မှုန်မှိုင်းမှိုင်းကလေးဖြစ် သွားသည်။ ရီဝေဝေမျက်လုံးများက
အဝေးကောင်းကင်ပြင်ကျယ်ကြီးဆီမှ တိမ်ငါးကြင်းကွက်ဆီသို့ ငေးလို့...။

“အပေါင်းကြောင့် လူတွေဒုက္ခရောက်တာ ငါသိပါတယ်ဟယ်...ငါ
စိတ်မကောင်းပါဘူး။ အပေါင်း ဒီလိုအလုပ်တွေလုပ်လေ လူတွေက
သူ့ကိုရှောင်လေပဲ။ အနောင်းမရှိတဲ့နောက် အပေါင်း နဲ့နေရတာ မပျော်ပါဘူးဟာ။

သူက ငါ့ကိုမွေးထားတာဆိုတော့ ငါပြောတာ ဘယ်နားထောင်ပါ့မလဲ
စိတ်ညစ်ပါတယ်ဟယ်” ဆန်ဒီသည် သူ့လိုပင် အမိမဲ့သူကလေးကို စာနာစိတ်ဖြင့်
ဖြေသိမ့်စရာ စကားလုံးရှာဖွေရင်း သနားချစ်ကြင်စိတ်တွေ ယိုဖိတ်လာသည်။

“စိတ်မညစ်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါ့ကြောင့် နင်စိတ်ညစ်တယ်ဆိုရင် ငါကပဲ
တောင်းပန်ပါတယ်။ ပြီး တော့လေ နင့်ကိုငါချစ်တယ် သိလား။ အတူတူနေချင်တယ်။
အခု တစ်ခါတည်းငါနဲ့လိုက်ခဲ့တော့။ ငါ့မှာ ကဗန်းလှေရှိတယ်။ အမဲလိုက်တဲ့
မိန်းတံရှိတယ်။ ပြီးတော့ နင် က ဖို့ ပုံလည်းရှိတယ်”

“အမိဝေး...မလုပ်ပါနဲ့ ဆန်ဒီ။ ဒီလိုလုပ်သွားလို့ အပေါင်းလက်က
လွတ်မယ်ထင်သလား။ ပြီးတော့ ငါက အခုမှနင့်ကိုတွေ့ရတာ
ဘယ်လိုယုံကြည်ရမှာလဲ။ နင်နဲ့ပတ်သက်လုံး နေနိုင်မနေ နိုင် ငါစဉ်းစားဦးမယ်။
ဟဲ့...ဟဲ့...လှေက ရေစီးထဲမျောနေပြီ။ ထပြီး ပြန်လှော်ဦးလေ။ တော်ကြာ
လာဘွန်ကျွန်းမရောက်ဘဲ ရေထွက်ကျွန်းဆီပြန်ရောက်ပြီး
အပေါင်းနဲ့တွေ့နေဦးမယ်”

ထိုနေ့က လာဘွန်ကျွန်းရွာကလေးအရောက် လိုက်လာ၍
လှေကလေးကို သူမဘာသာ ပြန်လှော်ခတ်သွားသော
မိနိုင်းကိုမျက်စိတစ်ဆုံးရပ်ကြည့်ရင်း အနောင်းဆုံးပြီးနောက် ပျောက်ဆုံးနေသော
အပျော်နေ့လေးကို ပြန်လည်ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရသဖြင့် အကျေနပ်ကြီး
ကျေနပ်နေလေသည်။ အပျော်နှင့်အတူ မျက်လုံးစိမ်းစိမ်း အကြည့်စူးစူးကြီးကပါ
အတွေးထဲကပ်ပါလာသဖြင့် ထိုညကတစ်ညလုံး သူအိပ်မပျော်တော့ချေ။